

סיפורי

מעשיות

פאר'ן שבת טיש

פרשת ויקרא
ז' ניסן שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 16
(31)

ארויסגעגעבן דורך מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

גינומען אסאך שבויים. (אפשר וועט איר מיינען
איך וועל אייך גאר דערציילין וועט איר קענען
פארשטיין).

אין די ווערטער: "אפשר וועט איר מיינען
איך וועל אייך גאר דערציילין וועט איר קענען
פארשטיין" - ליגט גאר א וויכטיגע יסוד וואס
מען דארף צו וויסן, אז עס איז נישט מעגליך
צו פארשטיין א צדיק; אויף יעדע צדיק זענען
שווער קשיות, פארוואס האט ער אזוי געטון?
'פארוואס האט ער אזוי געזאגט? וכו' וכו',
אבער מיר דארפן וויסן אז א צדיק קען מען
נישט פארשטיין, מען דארף גלייבן אין אים און
טון וואס ער הייסט אן פארשטיין.

קשיות

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט
<<<

שבת קודש פרשת בשלח, יז שבט, יומא דהילולא קדישא
פון כ"ק מ'ן מוהר"א ש זכותו יגן עלינו, שנת תשפ"א לפ"ק
קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג
יע"א; אינדערפרי נאכן דאווענען האט דער ראש ישיבה שליט"א
ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ז, מזבוב ועקביש [הלך
ב], און האט אנגעהויבן נאכאמאל פון אנהויב.

דער הייליגער רבי הייבט אן די מעשה:
איך וועל אייך דערציילן מיין נסיעה וואס איך
האב גיהאט.

דער רבי איז דא מרמז אלעס וואס האט פאסירט
בשעת זיין נשמה האט געדארפט אראפגעקומען
אויף די וועלט ביז עס איז אראפגעקומען.

מעשה אמאל איז גווען א מלך. וואס ער האט
אויף זיך גיהאט כמה מלחמות שווערע און האט
זיי פובש גווען (דהיינו איין גינומען) און האט

א מעשה פארן שבת טיש

ביים
הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו האט
אמאל פאסירט אז ער האט געשיקט זיין
תלמיד הרה"ק רבי דוד מיקולייב זכותו
יגן עלינו ער זאל פארן קיין בוקאווינע
צו ברענגען וויין פאר קידוש און הבדלה,
פאר פסח און פאר א גאנץ יאר; וייל דארט
אין אוקריינע, וואו דער הייליגער בעל
שם טוב זכותו יגן עלינו האט געוואוינט
איז נישט געווען צו באקומען קיין גוטע
טרויבען פאר וויין.

נאך אינמיטן ווינטער האט זיך ר' דוד
ארויסגעלאזט אויף דעם לאנגן און שווערן
וועג קיין בוקאווינע צו ברענגען וויין פאר
זיין הייליגן רבין, מיטן ציל אז עס זאל שוין

נאך די לאנגע וואכן פון שווערע
ארבעט האט ער שוין ענדליך געקענט
ארויפלאדענען די פעסער וויין אויפן
וואגן, און זיך ארויסלאזן אויפן וועג צוריק.
אויך אין לויף פון די גאנצע וועג האט ער
זייער אכטונג געגעבן אויף די וויין.

ווען ער איז שוין אנגעקומען פארן הויז
פון הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו,
האט ער געשפירט א דערלייכטערונג
אויפן הארץ אז ער האלט שוין דא,
אבער פונקט דעמאלט איז ער געווארן
אפגעשטעלט דורך א פאליציאנט וועלכער
האט שטרענג געפאדערט צו וויסן וואס
עס ליגט אין די פעסער אויפן וואגן.

רבי דוד האט אים געזאגט דעם אמת

זיין גרייט אויף פסח. אנקומענדיג אהין איז
ער אליין ארומגעגאנגען זוכן די בעסטע
טרויבן, ער האט אליין געשניטן די טרויבן
און עס אהיימגענומען צו זיין אכסניה, ער
האט אליין געקוועטשט די טרויבן און
געמאכט די וויין, ווען אין די זעלבע צייט
האט ער גאר שטארק אכטונג געגעבן אז
קייער זאל נישט קענען צוקומען צו די
וויין. ער האט געהיטן אויף די וויין ווי אן
אויג אין קאפ, אפילו ביינאכט פלעגט ער
שלאפן נעבן די וויין, קיין איין מינוט האט
ער נישט מסיח דעת געווען פון די וויין.
ער האט געטון אלעס וואס ער קען אז ער
זאל ברענגען פאר זיין רבין די בעסטע און
די מערסט מהודר'דיגסטע וויין וואס איז
נאר מעגליך.

א לענגערע מעשה וואס די הייליגע חכמינו זכרונם
 לברכה דערציילן (פעינת כג) פון אבא חלקיה, אן
 אייניקל פון חוני המעגל; ווען מען האט געדארפט
 רעגן פלעגן די חכמים שיקן צו אים ער זאל
 מתפלל זיין, ווען ער האט מתפלל געווען פלעגט
 קומען רעגן. איינמאל האט מען געדארפט רעגן,
 האבן די חכמים געשיקט צו אים צוויי תלמידים זיי
 זאלן אים בעטן צו מתפלל זיין אויף רעגן, זענען
 זיי געגאנגען צו זיין הויז און האבן אים גישט
 געפונען, זענען זיי געגאנגען אין פעלד אים זוכן,
 האבן זיי געפונען ווי ער אקערט אין פעלד, האבן
 זיי אים געגעבן שלום, און ער האט זיי גישט שיינ
 אויפגענומען, פארנאכטס ווען ער האט געענדיגט
 ארבעטן איז ער אהיים געגאנגען און זיי צוויי
 זענען מיטגעגאנגען מיט אים.

אויפן וועג האבן זיי צוגעזען עטליכע זאכן
 וואס זיי האבן גישט פארשטאנען; ווען ער האט
 צוזאמגענומען די העלצער אהיים צו טראגן, האט
 ער געטראגן די העלצער און זיין האק אויף איין
 אקסל און זיין קלייד אויף די אנדערע אקסל. דעם
 גאנצן וועג ביז צו זיין הויז האט ער גישט אנגעטון
 קיין שייך אויסער ווען ער איז אנגעקומען צו א
 וואסער דעמאלט האט ער אנגעטון זיין שייך. ווען
 ער איז אנגעקומען צו א פלאץ וואו עס זענען דא
 דערנער האט ער אויפגעהויבן די עקן פון זיין
 קלייד עס זאל זיך גישט צערייסן פון די דערנער,
 אפילו וואס דורכדעם האט ער זיך צעריבן זיין פיס

פון די דערנער. ווען ער איז אנגעקומען אין שטאט
 איז זיין ווייב אים אקעגן געקומען שיינ באצירט
 מיט צירונגען וכו'. ווען ער איז אנגעקומען צו זיין
 הויז, איז זיין ווייב אריין צום ערשט, דערנאך איז
 ער אריין, און נאכדעם האט ער זיי אריינגעלאזט
 צו זיך. ער האט זיך געזעצט עסן ברויט, און האט
 גישט געזאגט פאר די תלמידים: "קומט עסן מיט
 מיר". ער האט געטיילט ברויט פאר זיינע קינדער,
 פאר דעם עלטערן זון האט ער געגעבן איין
 שטיקל ברויט און פאר דעם יונגערן זון האט ער
 געגעבן צוויי שטיקלעך ברויט. דערנאך האט ער
 געזאגט פאר זיין ווייב שטילערהייט: "איך ווייס
 אז די רבנים זענען געקומען מיר בעטן איך זאל
 מתפלל זיין אויף רעגן, לאמיר ארויפגיין אויפן
 דאך מתפלל זיין, אפשר וועט דער אייבערשטער
 צוהערן אונזערע תפלות און עס וועט קומען רעגן,
 אן דעם וואס די רבנן זאלן וויסן אז דאס קומט דורך
 אונזערע תפלות", זענען זיי ארויף אויפן דאך, ער
 האט זיך געשטעלט ביי איין ווינקל און זיין ווייב
 ביי א צווייטע ווינקל, און ביידע האבן מתפלל
 געווען עס זאל קומען רעגן, דער אייבערשטער
 האט געהאלפן און עס האט אנגעהויבן קומען
 רעגן, די רעגן האט זיך אנגעהויבן פון די זייט וואו
 זיין ווייב איז געשטאנען.

ווען ער איז אראפגעקומען האט אבא חלקיה
 זיי געפרעגט: "פארוואס זענט איר געקומען?"
 האבן זיי אים געענטפערט: "די חכמים האבן אונז

געקומען אזא שווערע שטראף?"
 דער הייליגער בעל שם טוב האט אים
 געענטפערט: "איך בין זיכער אז דו האסט
 פרובירט מיט די בעסטע כחות אכטונג
 צו געבן זייער גוט אויף די וויין; איין זאך
 האסטו פארגעסן, האסט פארגעסן דעם
 פסוק אין תהלים (קכו, א): "אם ה' לא ישמר
 עיר שווא שווא שווא", אפילו דו זאלסט זיך
 אנשטרענגען צו היטן א זאך מיט אלע כחות,
 וועסטו דאס אבער נישט קענען באווייזן אן
 דעם אייבערשטן. דו וואלסט געדארפט די
 גאנצע צייט בעטן דעם אייבערשטן אז ער
 זאל היטן אויף די וויין, און דאן וואלט עס
 נישט צוגעקומען צו דעם פראבלעם."
 (קונטרס 'א כשרין פסח')

געהאט פון די גאנצע וויין, נאכדעם וואס
 דער גוי האט שוין געטרינקען דערפון
 און עס געמאכט פאר יין נסך. די גאנצע
 שווערע האראוואניע וואס ער האט
 אריינגעלייגט אין די וויין פאר אזוי לאנג
 איז יעצט געגאנגען לאיבוד, ממש פארן
 הויז פון זיין הייליגן רביין. ער האט גישט
 געקענט אויסהאלטן דעם גרויסן צער, ער
 איז אריינגעגאנגען צום הייליגן בעל שם
 טוב זכותו יגן עלינו און האט אויסגעבראכן
 אין א געוויין: "הייליגער רבי, איך האב
 אזוי שווער געארבעט פאר די וויין, און
 פונקט יעצט האט דאס געמוזט געשען צו
 מיר. וואס האט איך געזינדיגט? וואס האט
 איך שלעכטס געטון? אז עס איז זיך מיר

אז דאס איז וויין וואס ער האט געברענט
 פון בוקאווינע, דער פאליציאנט האט אים
 אבער נישט געוואלט גלייבן, ער האט
 מורא געהאט אז דאס איז אפטר ברוינפן
 וואס ער באהאלט אין די פעסער, וואס
 דאס איז דאן געווען פאבאטן לויטן גזעץ.
 דער פאליציאנט האט ארויסגענומען זיין
 שווערד און אריינגעשטאכן אין די פעסער
 צו זען וואס זיי ענטהאלטן, און נאכדעם
 וואס ער האט פארזוכט אביסל דערפון
 און זיכער געמאכט אז עס איז טאקע נאר
 וויין און נישט קיין ברוינפן, האט ער זיך
 אנטשולדיגט פאר רבי דוד פארן אים
 חושד זיין אומזיסט, און איז אוועקגעגאנגען.
 רבי דוד האט אבער יעצט גארנישט

געשיקט, מיר זאלן בעטן דעם רבי'ן צו מתפלל זיין אויף רעגן, האט ער זיי געזאגט: "געלויבט איז דער אייבערשטער וואס האט אייך געגעבן רעגן אַנדעם וואס איך זאל מתפלל זיין דערויף!" [ער האט זיי נישט אויסגעזאגט אז ער איז ארויף אויפ'ן דאך מתפלל זיין]. האבן די תלמידים געזאגט פאר אבא חלקיה: "מיר ווייסן אז די רעגן איז געקומען צוליב אייערע תפלות, ווילן מיר אייך פֿרעגן עטליכע זאכן וואס קוקט אונז אויס וואונדערליך: א) "פֿאר וואס ווען מיר האבן געגעבן שלום פֿאר'ן רבי'ן, האט אונז דער רבי נישט שיינ אויפגענומען?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "איך בין א שְׂכיר יום, א געדונגענער פֿאר'ן טאג, דערפֿאר האב איך נישט געוואלט מבטל זיין פון אַרבעטן אפילו פֿאר א קורצע צייט!" [דאס דארפֿן אינגעלייט וואס אַרבעטן ביי אַנדערע מענטשן וויסן; מען טאר נישט זיין פֿארנומען אינמיטן די אַרבעט מיט פֿריוואטע געברויכן, אז דו אַרבעטסט פֿאר יענעם קענסטו נישט קוקן קיין פֿריוואטע אימעילס אָדער מאַכן פֿריוואטע טעלעפֿאן געשפֿרעכן אינמיטן די אַרבעט!]

(ב) "פֿאר וואס האט דער רבי נישט ארויפגעלייגט די העלצער אויפֿן קלייד נאר געלייגט די העלצער באַזונדער און די קלייד באַזונדער?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "די קלייד איז נישט מיינס, עס איז געווען געבאָרגט, אויף אַנצוטון האב איך געהאט רשות אָבער אויף טראָגן אויף דעם שווערע העלצער האב איך נישט געהאט קיין רשות!"

(ג) "פֿאר וואס האט דער רבי דעם גאַנצן וועג נישט אַנגעטון קיין שידך נאר ווען מען איז אַנגעקומען צו א וואסער?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "דעם גאַנצן וועג האב איך געקענט זען די ערד, האב איך זיך געקענט אַכטונג געבן פון די שטיינער און דערנער, דערפֿאר האב איך נישט געדאַרפֿט די שידך, האב איך עס אויסגעטון כִּדִּי עס נישט צעגרינד לייגן, אָבער אין די וואסער קען איך דאך נישט זען דערפֿאר האב איך געדאַרפֿט אַנטון די שידך זיך אָפהיטן פון שלענג וַכְדוּמָה!"

(ד) "פֿאר וואס ווען דער רבי איז אַנגעקומען צו

א פֿלאַץ פון דערנער האט דער רבי אויפֿגעהויבן די עקן פון זיין קלייד?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "צערִיבענע הויט קען זיך פֿאַרהיילן, אָבער א צערִיסענע קלייד פֿאַרהיילט זיך נישט, דערפֿאר האב איך אויפֿגעהויבן מיין קלייד עס זאל זיך נישט צערייסן!"

(ה) "פֿאר וואס איז די ווייב אַקעגן געקומען דעם רבי'ן שיינ באַצירט מיט צירונגען?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "כִּדִּי איך זאל נאר קוקן אויף איר און נישט אויף אַנדערע פֿרויען חס ושלום!"

(ו) "פֿאר וואס ווען מיר זענען אַנגעקומען צום הויז, איז די ווייב אַריין צום ערשט, דערנאָך דער רבי, און נאָכדעם האט דער רבי אונז אַריינגעלאָזט, די הלכה איז דאָך (בְּרִכוֹת סא:): אז מען טאר נישט גיין אונטער א פֿרוי אפילו נאָך די אייגענע ווייב?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "ווייל איך האב נישט געוואלט מיין ווייב זאל בלייבן אינדרויסן מיט פֿרעמדע מענער!"

(ז) "פֿאר וואס האט דער רבי אונז נישט געזאָגט: 'קומט עסן מיט מיר'?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "ווייל איך האב נישט געהאט גענוג ברויט עַנְק צו געבן!"

(ח) "פֿאר וואס האט דער רבי געגעבן פֿאר'ן עלטערן קינד נאר איין שטיקל ברויט און פֿאר'ן יונגערן קינד צוויי שטיקלעך ברויט?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "דער עלטערער איז געזיצן א גאַנצן טאָג אינדער־היים האט ער א גאַנצן טאָג געהאט עסן, ווידער דער יונגערער ברודער איז געווען א גאַנצן טאָג אין בית המדרש איז ער ביינאָכט מער הונגעריג!"

(ט) "און פֿאר וואס איז קודם געקומען רעגן פון די זייט פון די ווייב און נישט פונעם רבי'נס זייט?"; האט ער זיי געענטפֿערט: "איר זכות איז גרעסער, ווייל די פֿרוי איז א גאַנצן טאָג אינדער־היים געבט זי ברויט פֿאר אַרעמעלייט ווידער איך געב זיי נאר געלט, אָדער ווייל זי האט מתפלל געווען אויף רשעים זיי זאלן תשובה טון דערפֿאר זענען אירע זכותים גרעסער פון מיינע!"

זעט מען פון די גאַנצע מעשה אז סתם אזוי

מדריגות וכו', אבער דורך זיינע תלמידים וואס זענען מקורב צו אים, מען זעט ווי וואויל זיי פירן זיך אויף - דערקענט מען דאס גרויסקייט פונעם צדיק.

האט דער מלך גימאכט א גרויסן פאיל אלע יאר אין דעם טאג וואס ער האט אפ גינומען די מלחמה. אין סע דארט גיווען אויף דעם פאיל אלע שרי מלוכה אין אלע שררות. אזוי ווי דער סדר איז ביי מלכים. אין מהאט דארט גימאכט קאמעדייעס. אין מהאט גישפעט פון אלע אומות פון דעם טערוק אין פון אלע אומות. אין זיי האבן זיך נאך גיקרוינט איטליכער אומה אזוי ווי זייער נימוס אין זייער פיריכץ איז מן הסתם האט מען פון יודין אויך גישפעט.

האט דער מלך גיהייסן ברענגען דאס ספר. וואס דארט איז פארשריבן די נימוסים אין דאס פיריכץ פון איטליכער אומה. אין אומידום ווי דער מלך האט אויף גיעפענט דאס ספר האט ער גיזעהן פונקט אזוי ווי זיי האבן גימאכט די קאמעדיע פון זיי. ווארין מן הסתם. דער וואס האט גימאכט די קאמעדיע. האט ער אויך גיזעהן דאס ספר. דערווייל ווי דער מלך איז גיזעסן איפער דעם ספר. האט ער גיזעהן ווי א שפין קריכט אויף די שארף פון די בלעטער פון דעם ספר. אין אויף די בלעטער פון דעם ספר איז גישטאנען א פליג. מן הסתם וואו היז גייט א שפין צו איין פליג. דערווייל ווי די שפין איז גיקראכן אין איז גינאנגען צו דער פליג. איז גיקומען א ווינט אין האט אויף גיהויפן דאס בלעטער פון דעם ספר האט די שפין גישט גיקאנט גיין צו דער פליג. האט זי זיך אום גיקערט. אין האט זיך קלאמירשט גימאכט. גלייך ווי זי קערט זיך אום. אין וויל שוין ניט גיין צו דער פליג. דערנאך האט זיך דאס בלעטל אומגיקערט אויף זיין ארט. האט ווידער די שפין גיוואלט גיין צו דער פליג. האט זיך ווידער אויף גיהויפען דאס בלעטל. אין האט זי ניט גילאזט האט זיך די שפין ווידער אומגיקערט. אין אזוי איז גיווען עטליכע מאל. נאך דעם איז ווידער די שפין גינאנגען צו דער פליג אין איז אזוי גיקראכן ביז זי האט זיך שוין אריפער גיחאפט מיט איין פיסל אויף דעם בלעטל. האט זיך

זענען שווער אסאך קשיות אויף צדיקים, מען וואונדערט זיך פארן וואס טוט דער צדיק אזוי און אזוי וכו', אבער שפעטער ווערן אלע קשיות פארענטפערט, מען אנערקענט אז אלעס שטומט, דער צדיק האט פונקטליך געוואוסט וואס ער האט געטון וכו'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן 10): "דוזה הוא כולל גדול, שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפס בדבורו של הצדיק, אם לא שתקן תחלה אות ברית קדש פראוי, ואזי יכול להבין ולתפס דבורו של הצדיק", עס איז גישט מעגליך צו פארשטיין די ווערטער פון א צדיק ווילאנג מען האט גישט מתקן געווען דעם אות ברית קודש, פארענט דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה (לקוטי הלכות, קריאת שמע, הלכה ד): אויב אזוי, דורך די עבירה פון פגם הברית רחמנא ליצלן קען מען שוין גישט פארשטיין דעם צדיק, וואס זאלן מיר טון, עס איז דאך גישט מעגליך תשובה צו טון אן א צדיק, דער צדיק זאל ווייזן דעם וועג ווי אזוי צוריק צו קומען צום אייבערשטן, אבער אז מיר האבן געזינדיגט ווי אזוי וועלן מיר קענען פארשטיין וואס דער צדיק זאגט? נאר - ענטפערט רבי נתן - דער עיקר איז אמונה; אפילו מען פארשטייט גישט דעם אמת'ער צדיק, מען האט קשיות אויף אים, דאך זאל מען ווייטער גלייבן אין אים, און געדענקן ווער מען איז, מען זאל טראכטן: 'איך ווייס דאך וויפיל איך האב געזינדיגט אין די עבירה פון פגם הברית רחמנא ליצלן, דערפאר וואס איז דען ווערד מיין שכל אז איך זאל קענען פארשטיין דעם צדיק, איך גלייב אינעם צדיק אפילו ווען מיין שכל פארשטייט אים גישט אינגאנצן', און דורך די 'אמונה' אינעם צדיק וועט מען זוכה זיין אלעס צו פאררעכטן.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קמ): א צדיק איז אזוי ווי א זיגל; אזוי ווי מען קען גישט ליינען די אותיות פון א זיגל ווייל די אותיות זענען איבערגעדרייט, נאר ווען מען זיגלט דערמיט דעמאלט ווערט מען געוואויר וואס איז געשטאנען אויפ'ן זיגל, די זעלבע איז מיט א צדיק, דעם צדיק אליינס קען מען גישט פארשטיין, מען קען גארנישט אנזען אויף אים זיינע השגות און

ווידער אויף גיהויבען דאס בלעטיל. און די שפין איז שוין גיווען אביסל אויף דעם בלעטיל. האט זיך דאס בלעטיל אנדער גילייגט אין גאנצן. ביז די שפין איז גיבליבן אונטערין בלעטל צווישן איין בלעטיל און אנדערין. און זי איז דארטן גיקראכין. און איז אלץ גיבליבן מטה מטה. ביז סע פון איר נאר ניט גיבליבן (און די פליג, וועל איך אייך נישט דערציילן וואס מיט איר האט זיך גיטאן).

און דער מלך האט דאס אלץ גיזעהן. און האט זיך זייער פארוואונדערט ער האט פארשטאנען אז דאס איז ניט קיין לערע זאך. נאר מווייזט אים עפעס אזאך דערמיט (און די אלע שרים האבן גיזעהן אז דער מלך קוקט און פארוואונדערט זיך דרויף) און דער מלך האט אנגיהויבן צו טראכטן. וואס דאס באטייט. און ער איז אנדרימלט גיווארין אויף דעם ספר.

איך האב געהערט א שייגע פשט פון איינער פון אנשי שלומינו אז דאס איז מרמז אויפ'ן סדר דרך הלימוד. דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן עו): "טוב ללמד במהירות ולבלי לדקדק הרבה בלמודו, רק ללמד בפשיטות בזריזות. ולבלי לבלבל דעתו הרבה בשעת למודו מעגן לעגן, רק יראה להבין הדבר בפשיטות במקומו", עס איז גוט אז מען זאל זיך צוגעוואוינען צו לערנען שנעל און נישט מדקדק זיין צופיל בשעת מען לערנט, נאר זען צו פארשטיין דעם פשטות הפשט, "ואם לפעמים אינו יכול להבין דבר אחד, אל יעמד הרבה שם ויניח אותו העגן וילמד יותר להלן", און אויב מען פארשטייט נישט פשט זאל מען נישט פארברענגען אסאך צייט, נאר ענדערש זאל מען גיין ווייטער, "ועל-פי הרב ידע אחר-כך ממילא מה שלא היה מבין בתחלה, כשילמד כסדר בזריזות להלן יותר", און דורכדעם וואס מען לערנט אסאך וועט מען שפעטער פארשטיין וואס מען האט פריער נישט אזוי גוט פארשטאנען. רבי נתן זאגט דארט ווייטער: דער רבי האט זייער אסאך גערעדט פונעם דרך הלימוד, אז מען זאל נישט זוכן צו פארשטיין גלייך ווען מען לערנט, נאר מען זאל לערנען אסאך און פארשטיין, ביז מען וועט זוכה זיין צו פארשטיין, ווייל ווען מען לערנט אויף דעם

סדר דרך הלימוד איז מען זוכה אנצוקומען אסאך מער ווי ווען מען לערנט שטייט און מען קלערט אריין אין יעדעס ווארט, וואס דאס שטערט נאר דאס לערנען, "וכמה בני אדם פסקו מלמודם לגמרי על ידי רבוי הדקדוקים שלהם, ומאומה לא נשאר בידם", און זייער אסאך מענטשן האבן אינגאנצן אויפגעהערט צו לערנען צוליב דעם וואס זיי האבן געלערנט און געקוועטשט וכו', "אבל כשירגיל עצמו ללמד במהירות כנזכר לעיל - בלי דקדוקים הרבה, התורה תתקיים בידו, ויזכה ללמד הרבה מאד, גמרא ופוסקים כלם, ותנ"ך ומדרשים וספרי הזוהר וקבלה, ושאר ספרים כלם", אבער אז א מענטש געוואוינט זיך צו לערנען שנעלערהייט - אזוי ווי אויבן דערמאנט, וועט ער זוכה זיין צו לערנען זייער אסאך, און ער וועט לערנען די גאנצע תורה - גמרא מיט אלע פוסקים, תנ"ך מיט אלע מדרשים, און זוהר הקדוש; - דערפאר זאגט דער רבי: "און דער מלך האט אנגיהויבן צו טראכטן וואס דאס באטייט, און ער איז אנדרימלט גיווארין אויף דעם ספר", ווייל ווען מען הייבט אן אריינצוטרעטן, קוועטשן און איבערקלערן אינעם לערנען, ווערט מען אנטשלאפן ביז מען הערט אינגאנצן אויף צו לערנען.

האט זיך אים גיחלומט. אז ער האט גיהאלטן אין דער האנט א דומיט. און ער האט אויף אים גיקוקט. זענען פון אים ארויס גינאנגען גוזמות מענטשן. האט ער אראפ גיווארפן דעם דומיט פון דער האנט. און דער סדר איז ביי מלכים. סע הענגט איבער זיי זיין פאטרעט און איבער דעם פאטרעט. הענגט די קרוין. האט ער גיזעהן אין הלום. ווי די מענטשן וואס זיי זענען ארויס גינאנגען פון דעם דומיט האבן גינומען דעם פאטרעט. און האבן אפ גישניטן דעם קאפ. דערנאך האבן זיי גינומען די קרוין און האבן אריין גיווארפן אין דער בלאטע אריין. און זיי זענען גילאפן צו אים זיי זאלן אים הרגינען. האט זיך אויף גיהויבן א בלעטיל פון דעם ספר וואס ער איז גיליגן דרויף. און האט אים פארשטעלט. האבן זיי אים נאר נישט גיקאנט טאן. זענען זיי אוועק גינאנגען פון אים. און דערנאך האט זיך דאס בלעטיל אום גיקערט אויף זיין ארט.

דערנאך האבן זיי ווידער גיוואלט אים הרגענען
האט זיך ווידער אויף גיהויבן דאס בלעטיל כנ"ל.
אין אזוי איז גיווען כמה מאל.

האט דער מלך זייער גיוואלט זעהן. וואס
פאר א בלעטיל סע איז אויף אים מגין. (דהיינו
סע באשיצט אים) וואסערע נימוסים סע שטייען
דרויף. פון וועליכער אומה דאס איז. האט ער
מורא גיהאט צו קוקן. און ער האט אן גיהויבן
צו שרייען. גיוואלד. גיוואלד. און אלע שרים וואס
זענען דארט גיזעסין. האבן גיהערט. האבן זיי
אים גיוואלט אויף וועקן. נאר דאס איז ניט קיין
נימוס. מען זאל א מלך וועקן. האבן זיי גיקלאפט
ארום אים. כדי זיי זאלן אים אויף וועקן. און ער
האט נישט גיהערט.

דער ווייל איז צו אים גיקומען א הויכער פארג.
אין האט אים גיפרעגט וואס שרייסטו אזוי. עס
איז שוין אזוי איין לאנגע צייט. אז איך שלאף.
האט מיך קיינער ניט אויף גיוועקט. און דו האסט
מיך אויף גיוועקט. (אזוי האט דער פארג גיזאגט
צום מלך) האט ער אים גיזאגט: ווי זאל איך ניט
שרייען. אז זיי שטייען אויף מיר אויף. און ווילן
מיר הרגינען. נאר דאס בלעטיל איז אויף מיר מגין.
האט אים דער פארג גיענפערט. אז דאס בלעטיל
איז אויף דיר מגין. באדארפסטו קיין מורא ניט צו
האבן פאר קיין שום זאך ווארין אויף מיר שטייען
אויף אויף אסאך שונאים. נאר דאס בלעטיל איז
אויף מיר מגין. קום וועל איך דיר ווייזן.

מוהרא"ש זכרונו לברכה זאגט: דאס 'בלעטיל'
- גייט ארויף אויפ'ן לערנען דעם בלאט גמרא;
אז מען לערנט יעדן טאג דעם בלאט גמרא ווערט
מען אפגעהיטן פון אלע שלעכטס.

אסאך מענטשן וואונדערן זיך ווי אזוי קען
מען רעדן פון לערנען דעם בלאט גמרא בשעת
אסאך צדיקים זענען ארויס אנטקעגן דעם 'לימוד
דף היומי'? אבער דער אמת איז אז דעם לימוד
האט הגאון רבי מאיר שפירא זכרונו לברכה
אריינגעברענגט ביי כלל ישראל, ער האט עס
באקומען במתנה פון רבי'ן. ווייל די ברסלב'ע
חסידים האט מען שטענדיג גערודפ'ט און מבזה

געווען, און ווען די גרעניצן פון פוילן זענען
געווען פארמאכט איז נישט געווען קיין שום וועג
צו קענען פארן קיין אומאן אויף ראש השנה, האט
ער מסכים געווען אוועק צו געבן דעם בנן פון זיין
ישיבה 'ישיבת חכמי לובלין' פאר אנשי שלומינו,
אז מען זאל האבן א פלאץ וואו צו דאווענען
צוזאמען במשך ראש השנה, און ער אליינס האט
אויך מיט געדאווענט מיט אנשי שלומינו. דערפאר
האט ער באקומען א מתנה פון רבי'ן אז ער האט
זוכה געווען אריין צו ברענגען דעם לימוד ביי
כלל ישראל, נאכדעם זענען געקומען די 'אגדת
ישראל פארטיי', זיי האבן געזוכט ווי אזוי זיי
קענען כאפן די וועלט מיט אלע גדולים וכו', האבן
זיי פראקלאמירט דעם לימוד ביי זייער פנסיה
הגדולה; דעריבער זענען די צדיקים פון יענעם
דור געווען זייער אנטקעגן דעם לימוד און געזאגט
אז מען זאל נישט לערנען מיט זייער וועג, כדי מען
זאל זיי נישט געבן קיין חיזוק וכו', אבער היינט צו
טאגס - זאגט מוהרא"ש - שטעלט זיך ארויס אז
דאס האט גארנישט צו טון מיט 'אגדת ישראל',
דער גאנצער פארטיי איז שוין צעשפליטערט און
צעטיילט אויף עקסטערע פארטייען, יעדער פון
זיי זוכט נאר כבוד און געלט וכו', דערפאר איז
זייער וויכטיג זיך קובע זיין צו לערנען יעדן טאג
דעם בלאט גמרא.

געראטעוועט פון תפיסה

איננמאל, זייענדיג אין אומאן, האב איך
געטראפן א אינגערמאן וואס האט געלערנט אין
ישיבה אלס חתן, ער פלעגט זיין א פרייליכער
בחור וכו', איך האב באמערקט אויף אים אז עפעס
איז ער זייער צעבראכן, האב איך אים געפרעגט:
"וואס גייט פאר?" האט ער מיר דערציילט, ער
וואוינט אין ארץ ישראל, ער איז א מלמד, איין
טאג האט פאסירט אז א אינגל וואס גייט אין
דעם תלמוד תורה וואו ער איז א מלמד האט
פארשפעטיגט צו גיין אין חדר מיט אלע קינדער,
האט די מאמע אים געבעטן ער זאל מיטנעמען איר
קינד מיט'ן קאר צום חדר, אנטקומענדיג אין חדר
האט ער אינגאנצן פארגעסן פונעם קינד אינעם

קאר און איז אריין צו זיך אין חדר איבערלאזנדיג דעם קינד אליינס, אפאר שעה דערויף האט ער זיך דערמאנט פונעם קינד, איז ער געלאפן צום קינד, ליידער האט דער קינד שוין גישט געלעבט לא עלינו... אין ארץ ישראל קומט זיך פאר אזא זאך, פארן איבערלאזן א קינד אליינס אין קאר - תפיסה פארן גאנצן לעבן, דערפאר איז ער זייער צעבראכן. האב איך אים געזאגט: "גיי צו מוהרא"ש, ער וועט דיר בעזר השם העלפן", ער איז געקומען צו מוהרא"ש און זיך אויסגערעדט זיין ביטער הארץ אז עס דראפט אים תפיסה פארן גאנצן לעבן, האט אים מוהרא"ש געזאגט: "דער רבי זאגט 'ווילאנג דער דף איז אויף דיר מגן דארפסטו פון גארנישט מורא האבן', דעריבער זאלסטו זיך מקבל זיין צו לערנען יעדן טאג דעם דף גמרא און דו וועסט נצל ווערן פון זיי", און אזוי איז געווען, דער אינגערמאן האט זיך פארגענומען צו לערנען יעדן טאג דעם דף גמרא, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז ער איז מיט נסי נסים נצל געווארן פון זייערע הענט.

א מופת פון מוהרא"ש

עס איז געווען א אינגערמאן וואס האט געהערט ביי א שיעור ווי איך רעדט צו די בחורים זיי זאלן טון דאס וואס מוהרא"ש האט צוגעזאגט אז 'אלע בחורים וואס וועלן יעדן טאג לערנען גאנץ מסכת תענית - פון חמשה עשר באב ביז ראש השנה, וועט טרעפן זיין שידוך גלייך נאך ראש השנה', האט ער עס איבערגעזאגט פאר זיין ברודער א בחור, דער בחור האט טאקע געלערנט פערציג טעג מסכת תענית און איז געווארן א חתן דעם פערציגסטן טאג, האט דער בחור מיר געשריבן א בריוו זיך באדאנקן פאר די סגולה, און האט צוגעלייגט אז ער ווייסט גישט צי דאס איז א מופת פון 'מוהרא"ש' אדער האט דאס גארנישט צוטון מיט מוהרא"ש נאר דאס איז פשוט א מופת פון לערנען 'גמרא', ווייל דורך לערנען גמרא קען מען אויך ווערן געהאלפן...; זאג איך אים, עס איז מיר גישט קיין חילוק צי דו וועסט עס אנרופן 'א מופת פון מוהרא"ש' אדער 'א מופת פון לערנען

גמרא', מיר גייט גישט אן אין וואס מען הענגט אן די סגולה, מיין ציל איז אריינלייגן אין בחורים מען זאל טון די סגולה פון לערנען פערציג מאל מסכת תענית, יעדער איינער קען אליינס באשליסן וועמענס סגולה עס איז...

טערעפי - א ליגענט!

היינט [יז שבט] איז די יומא דהילולא קדישא פון כ"ק מרן מוהרא"ש זכותו יגן עלינו; מוהרא"ש פלעגט אלץ זאגן, דער טאג פון א יארצייט פון א צדיק איז מסוגל צו פועלן ישועות, ווייל א 'חתונה' ווערט אנגערופן אויף אראמיש 'הלולא', קומט אויס אז א יומא 'דהילולא' איז אזוי ווי א חתונה, ביי א חתונה טיילט דער חתן מתנות פאר אלע וואס קומען אים וואונטשן, אזוי אויך טיילט דער צדיק אויס מתנות פאר ווער עס בעט.

מיר אלע גלייבן אין רבין, בפרט אז מיר זענען געקומען דאווענען ביים רבין איז דאך זיכער אז מיר ווילן גיין אין זיינע וועגן; וואס מיינט אז מען גייט אין די וועגן פון א צדיק? אז מען לערנט זיינע ספרים, מען פאלגט זיינע עצות. לאמיר זיך פארנעמען זיך פאלגן דעם רבי'נס עציה פון 'התבודדות', לאמיר אראפנעמען אפאר מינוט פון טאג און גיין אין א זייט זיך אויסשמועסן דאס הארץ מיטן אייבערשטן.

נעם 'התבודדות' פאר דיין טערעפיסט, שמועס אויס דיין גאנצע ווייטאג פארן אייבערשטן; א בחור האט מיר דערציילט, בעפאר ער איז אריינגעקומען אין ישיבה, הערן די ליכטיגע עצות פון רבין, האבן זיינע עלטערן געזאלט איבער דעם ריזן סכום פון "הונדערט טויזנט דאלער" פאר זיין טערעפי! איך האב אים גישט געקענט גלייבן, אזא ריזן סכום?! אבער ער האט מיר עס פונקטליך מסביר געווען ווי אזוי דער סכום שטומט, השם ירחם. די וואך נאך א גמרא שיעור האב איך איבער דערציילט דאס וואס איך האב געהערט פונעם בחור, שפעטער ווען איך האב געענדיגט דעם שיעור איז צוגעקומען צו מיר א אינגערמאן און מיר געזאגט די זעלבע זאך, בעפאר ער האט אנגעהויבן הערן די שיעורים פונעם רבין האט ער

אויסגעלייגט דעם זעלבן ריזן סכום פאר טערעפי, ער האט אויספרובירט אלע טערעפיסטן פון די גאנצע וועלט, איינער רעדט פון קאלירן... איינער רעדט פון גומערן... און אזוי יעדער איינער מיט זיינע דמיונות.

וואס געשעט טאקע ווען מען קומט צום רבין אז מען דארף שוין גישט צוקומען צו די אלע נארישקייטן? - ווייל דער רבי לערנט אונז מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן אויף אונזער פשוט'ע שפראך, דערציילן פאר'ן אייבערשטן אלעס וואס מען גייט אדורך, אלעס וואס באדערט, אלעס וואס שטערט, און אז מען געוואוינט זיך צו דאס צו טון יעדן טאג גייט מען ארויס פון אלע פראבלעמען און ווייטאג.

מוהרא"ש פלעגט שטענדיג חזר'ן מיט אונז אז די גרעסטע ליגנט וואס מענטשן ליגן דערין איז: 'חברים', מען מיינט 'דער איז מיין חבר', 'יענער איז מיין חבר', אין די צייט וואס זיי אלע מיינען זייער אייגענע אינטערעסע, די אלע חברים וועלן דיר גארנישט העלפן ווען דו וועסט אריבערגיין שוועריקייטן, עס איז גישט דא אזא זאך ווי א חבר, אויב האט מען א חבר איז דאס די ווייב; אבער היינט צו טאגס איז די גרעסטע ליגנט אין וואס מענטשן ליגן איז: 'טערעפי'; יעדער צווייטער מענטש גייט צו טערעפי, היינט קען מען שוין אפשר זאגן, גישט 'יעדער צווייטער מענטש' גייט צו טערעפי, נאר 'יעדער מענטש' גייט צו טערעפי... אבער אז מיר האבן זוכה געווען מקורב ווערן צום הייליגן רבין לאמיר זיך גישט לאזן פארנארן פון די אלע קאפ דרייענישן, לאמיר גיין צום אייבערשטן, אנשטאט גיין צו א בשר ודם זיך אויסרעדן וכו', גיי צום אייבערשטן וואס ער וועט דיר זיכער העלפן.

רבי נתן זכרונו לברכה האט אמאל געזאגט פאר איינער פון אנשי שלומינו: "ובחגוני נא בזאת, פרוביר מיר אויס מיט דעם, אויב וועסטו מאכן התבודדות פערציג טעג אין איין צי וועסטו זיכער זען בעזר השם א שינוי לטובה".

די יצה פון 'התבודדות' העלפט אויף אלע פראבלעמען; א אינגערמאן זיצט אין א אפיס מיט

פרויען וכו', ער פילט ווי דער יצר הרע ברענט אין אים, גיי ארויס פון אפיס, גיי אין א זייט, שריי צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפער דער יצר הרע ברענט אין מיר, ראטעווע מיר פון זיינע הענט איך זאל חס ושלום גישט זינדיגן", נאכדעם ווען דו וועסט צוריק אריינגיין אין אפיס וועסטו זען אז די גאנצע נסיון איז בטל געווארן. באמת איז די גאנצע נסיון נאר א דמיון, דו קענסט סיי ווי גארנישט האבן מיט אנדערע וכו', אז דו וועסט נאר אנהייבן רעדן איין ווארט וועט מען דיר לייגן אין תפיסה מיט קייטלען... נאר אין דמיון קוקט עס אויס ווי א נסיון, דערפאר דארף מען שרייען צום אייבערשטן און דער אייבערשטער וועט העלפן.

האט ער אים גיוויזן. ווי ארום דעם בארג שטייען אלפים ורבבות שונאים. און זיי מאכן סעודות און זענען פרייליך און כלי זמר שפילען און זיי טאנצן. און די שמחה איז וואס א פיתי פון זיי טראכט איינער אויס און פאלט אויף א חכמה ווי אזוי מען זאל ארויף גיין אויף דעם בארג. אזוי מאכן זיי א גרויסע שמחה און א סעודה און מען שפילט און מען טאנצט. און אזוי איטליכע פיתי (דהיינו א טייל) פון זיי. נאר דאס בלעטל פון די נמוסים וואס סע איז אויף דיר מגין. איז אויף מיר מגין.

אין אויף דעם שפיץ בארג איז א טאבליצע. אין דארט איז גישטאנען אנגשריבן די נמוסים פון דעם בלעטל וואס סע מגין אויף אים. פון א וואסירע אומה סע איז. נאר מחמת דער בארג איז הייך. קאן מען ניט ליינען דאס פתב. נאר אינטן איז גיווען א טאבליצע. איז דארט גישטאנען אנגשריבן אז ווער סע האט אלע ציין. דער קאן ארויף גיין אויף דעם בארג. האט השם יתברך גיגעבן אז סע וואקסט דארט אזוי א גראז דארט ווי מען באדארף ארויף צו גיין אויף דעם בארג. אז ווער סע קומט אהין. פאלין אים ארויס אלע ציין. סיי ער איז גינאנגען צו פוס. סיי ער האט גיריטן. סיי ער איז גיפארין אין א וואגין מיט בהמות. זענען אליין אלע ציין ארויס גיפאלין. זענען דארט גילעגן הויפן ווייס מיט ציין. אזוי ווי בערג.